

Autor: Nebojsa Malić

9. června 1999 skončila po 78 dnech válka v Jugoslávii, když zástupci jugoslávské armády a sil NATO podepsali příměří v makedonském městě Kumanovo, uznali převahu NATO v Kosovu souhlasili s tím, že zde NATO přebere plnou moc.

V témže čase zavládla na Západě úleva a spokojenost s vítězstvím Aliance – jugoslávský prezident Milošević „ustoupil“, „kapituloval“ a jeho armáda odešla z Kosova. Na papíře to byla jasná porážka, avšak Srbové vzdorovali přesile desetkrát déle, než kdokoli ve Washingtonu předpokládal a body dohody z Kumanovo byly pro Bělehrad mnohem příznivější, než potupné ultimátum z Rambouillet, kterým NATO evidentně usilovně hledalo důvod pro zahájení bombardování. Čistá okupace Kosova ze strany NATO přišla později, byl jí tzv. UNMIK, načež byla srbská teritoriální integrita explicitně garantována v rezoluci RB OSN číslo 1244.

Následujících devět let názorně ukázalo jak si NATO (a impérium stojící za ním) vykládá smlouvy, dohody, právo a hlavně jeho pravou tvář, když nečině přihlíželo běsnění Kosovské osvobozené v Kosovu, která zabíjela a vyháněla Srby a ostatních nealbánské národy a ničící jakýkoli pozůstatek jejich historie, kultury a víry. Následní „místodržící“ Severoatlantické aliance pilně pracovali, přičemž se snažili systematicky narušovat rezoluci RB OSN 1244 a připravovali půdu nezávislý, albánský stát. To vedlo k pozdějšímu vyhlášení nezávislosti Kosova albánskou provizorní vládou v únoru a rychlé uznání ze strany těch, kdo kosovské Albánce celou dobu podporovali.

Pražská ostuda

Zatím ne více než čtvrtina států světa uznala „Kosovskou republiku“. Jednou z vlád, která tak učinila nedávno, byla vláda České republiky, a to navzdory silnému odporu občanů a prezidenta Václava Klause. Okamžitě poté, co Česká vláda Kosovo uznala, Klaus umožnil audienci srbskému velvyslanci a svěřil se mu, že se za krok české vlády hluboce stydí. Co je zajímavé, je výrok českého mistra zahraničí Schwarzenberga, který byl hlavním podporovatelem uznání Kosova a který se vyjádřil v tom smyslu, že Praha „neměla na výběr“, snažíc se naznačit, jakoby Česká republika sice dvakrát netoužila po tom, uznat kosovský stát, ale nemohla učinit jinak.

Hlavním argumentem kritiků uznání nezávislosti Kosova Českou republikou, byly reminiscence, které Čechům až příliš připomínají násilné odtržení části jejich území před sedmdesáti lety. Jiří Dientsbier, bývalý český velvyslanec při OSN pro lidská práva na Balkáně, otevřeně srovnal odtržení Kosova s evropským appeasementem, který vedl k Hitlerově anexi Sudet v roce 1938. Ačkoli se Klaus zdržel užití takto silných formulací, stejně uznání nezávislosti Kosova označil za „ne nepodobné rozhodnutí, týkající se našich hranic, které bylo přijato před druhou světovou válkou.“

Duch Nevillea Chamberlaina je často vyvoláván západními válečnými štváči k ospravedlnění útoků vůči jednomu, nebo více států. Odpůrce válečných impérií je dnes často

přirovnáván k Hitlerovi a kdokoli, kdo navrhuje diskusi místo bomb, je nazýván „appeaserem“.

Když ovšem Češi – kteří konec konců měli tu „čest“ ochutnat ovoce appeasementu velmi dobře, a kteří byli jeho první obětí – upozorňovali na to, že impérium umožňuje kosovským Albáncům, aby se chovali koneckonců jako Hitler, nikdo neposlouchal. V post-moderním světě se silný a zásadový postoj zjevně nenosí, je lepší řídit se tím, co si myslí a co zastává neomylné a vždy dobré „mezinárodní společenství“.

Uloupené Kosovo

Současná situace v Kosovu má širokou škálu obětí: Srby, Romy, Turky, Židy a další komunity, které byly násilně vyhnány a zbavené kořenů Kosovskou osvobozenou armádou už dávno před tím, než došlo k okupaci ze strany NATO; ale stejně tak ty Albánci, kteří chtěli žít v míru s ostatními sousedy, vše však skončilo dílem brutální a zločinecké UCK a stejně tak dílem mezinárodního práva, specificky rezolucí 1244 a Helsinským závěrečným aktem.

Podobný osud potkal dokumentární film, natočený Českou televizí. Jeho název zní „Uloupené Kosovo“ a zajímavé je, že jeho vysílání bylo plánováno na toto jaro, avšak bylo Českou televizí odloženo na politický nátlak. Jakmile byla nezávislost Kosova odklepnuť, uveřejnění filmu bylo znemožněno úplně. Dříve by tato cenzura znamenala smrt danému filmu, dnes, v čase Gogole video a YouTube, tomu naštěstí tak není.

Tento film je jako nadechnutí se čerstvého vzduchu po osmi letech, strávených v mediálních bažinách lží a znovu opakovaných nesmyslů od roku 1999 do současnosti. Jde o stručný historický přehled konfliktu mezi Srby a Albánci, zapojení NATO a všech katastrofálních souvislostí. Nic z filmu není zinscenováno: lidé jsou skuteční, jejich utrpení je skutečné a film je natáčen v reálném čase. Celý dokument končí depresivní scénou, kdy kamera projíždí přes krajinu, plnou spálených a zničených domů a závěrečný epilog sděluje následující:

„Odtržení Kosova a Metiochie od Srbska bylo kromě Spojených států jako první uznáno Německem, Itálií, Francií a Velkou Británií, tedy těmi zeměmi, které v roce 1938 podepsaly Mnichovskou dohodu.“

Skutečně nepříjemná pravda

Když americký voják v Iráku použil Korán jako vlastní terč, byl tvrdě potrestán a představitelé Spojených států se irácké vládě osobně omlouvali. Ne aby se omluvili za invazi do jejich země a mnohasettisícové ztráty na iráckých životech, ale pozor na znesvěcení Koránu!

Když kosovští Albánci ničili a vyhazovali do povětří stovky srbských kostelů, západní Impérium je odměnilo vlastním státem a odňalo proti vůli Srbska kus země za současného pošlapání všech možných mezinárodních dohod, které jsou civilizovanými a slušnými lidmi respektovány. Srbové byli postaveni před hotový souhlas.

Tato logika a filosofie (shodou náhod vydávaná za právo na národní sebeurčení) je mimo jakoukoli diskusi. Je mimo jakékoli standardy. Je pouze o tom, co kdo bez ohledu na ostatní chce, nerespektuje žádné právo, kromě toho, které hraje v její prospěch, je to jednodušší a hlavně, daleko účinnější, než cokoli jiného.

To je přesně to, co svého času zastávali nacisté zda by sami Američané s tímto srovnáním souhlasili, či ne, je naprosto bezpředmětné. Činy hovoří za vše.

Převzato z Antiwar.com.